

IN MEMORIAM Dr. Bánszky Pál

Életének 86. évében, 2015. június 13-án, szerettei körében csendesen elhunyt dr. Bánszky Pál nyugalmazott múzeumigazgató, művészettörténész.

Kabán született 1929. október 31-én. 1978 óta Kecskeméten élt. Öt évig a Katona József Múzeum tudományos munkatársa volt, majd megyei múzeumigazgatóvá nevezték ki. 1991-ben a Magyar Naiv Művészek Múzeumának igazgatója lett, innen vonult nyugdíjba. A kecskeméti kulturális élet meghatározó személyisége, országosan is elismert kutató volt. Nevéhez fűződik a Szórákaténusz Játékmúzeum és Műhely létrehozása és a Magyar Naiv Művészek Múzeumának megújítása. Munkájának fontos része volt az élő képzőművészeti hagyományok megismertetése, az élő képzőművészeti folklór kutatása. A rábízott és általa felügyelt múzeumok állandó tárlatainak felfrissítésében, átrendezésében is fontos szerepet töltött be.

Dr. Bánszky Pál

VALLOMÁSOK

Dr. Wicker Erika régész-főmuzeológus

60 éves dr. Wicker Erika régész-főmuzeológus. Császártóltesen született 1955. június 15-én. Általános iskoláit szülőhelyén, a középiskolát Baján, a Frankel Leó Német Nyelvű Gimnáziumban végezte. Érettségi után az ELTE Bölcsészettudományi Karán tanult tovább, ahol 1978-ban középiskolai német nyelv- és irodalomtanári, valamint régész diplomát szerzett. 2001-től az ELTE Történelemtudományok Doktori Iskolájában folytatta tanulmányait. 2007-ben Rácok és vlahok a hódoltság kori Észak-Bácskában című disszertációjával PhD-fokozatot szerzett, mely 2008-ban könyv formában jelent meg. Szakmai pályafutását 1978-ban Kiskunhalason, a Thorma János Múzeum régészeként, röviddel ezután igazgatójaként kezdte, majd 1995-

ben, pályázat útján a Bács-Kiskun Megyei Múzeumi Szervezet vezetője, megyei múzeumigazgató lett. 2000 óta a Katona József Múzeum régésze, főmuzeológusa. Több mint 100.000 m² terület – például a sükösi és csölyospálosi avar temető, a Kiskunfélegyháza M5-ös lehatárolja melletti szarmata település és temető, a bácsalmási 16-17. századi rác- vlah temető – régészeti feltárását vezette. Közel 40 kiállítás – például Kunbonyi avar fejedelem, Kecskemét; Kincsek a homokban, Kiskunhalas; Nagyurak és vezérek, Kecskemét – rendezője volt. Tudományos munkái jelentek meg többek között az avar kori temetkezési szokásokról, balkáni 16-17. századi ékszerek vizsgálatáról és Észak-Bácska török kori történetéről. Publikációnak száma közel 150. 2013 óta a Bács-Kiskun Megyei

Múzeumi Szervezet évkönyvének, a Cumania-nak szerkesztője. 1998-tól a kecskeméti Német Települési Nemzetiségi Önkormányzat tagja, több ciklusban a szervezet elnöke volt. Jelenleg a Magyarországi Németek Országos Önkormányzatának tagja. A megye közéletében és muzeológiai munkájában folytatott kiemelkedő tevékenységének elismeréseként 1997-ben a Bács-Kiskun Megyei Önkormányzat elnökének kitüntető díját vehette át.

Folytatás a 7. oldalon

Dr. Wicker Erika

VALLOMÁSOK

Gál Zoltán vállalkozó, utazó, hegymászó

60 éves Gál Zoltán vállalkozó, utazó, hegymászó, karateedző. Vásárosnaményban született 1955. június 13-án. Gyermekkorában Nyírbátorban élt, általános iskoláit is ott végezte. 1969-ben Miskolcon, a Finommechanikai és Műszeripari Szakközépiskola diákja lett, majd érettségi után, 1973-tól Kecskeméten, a Gépipari és Automatizálási Főiskolán folytatta tanulmányait, ahol 1976-ban gépgyártástechnológus üzemmérnök diplomát szerzett. Egy év

katonaság után – ebben az időszakban ismerkedett meg a karatéval – 1977-től Kecskeméten, az MMG Automatika Művekben kapott állást, szerszámtervezőként három évig dolgozott ott. 1980-tól a Göngyöleg Ellátó Vállalat izzási telephelyén üzemvezetői feladatot vállalt, a cég mellék üzletágában az Ikarus számára acél-szerkezeti elemeket gyártottak. Közben aktívan karatezott – két danos fokozatig jutott el –, illetve a Testnevelési Főiskolán karateedzői végzettségre is

szert tett. 1983-tól az edzői feladatot már főállásban látta el, tanítványai közül többen Európa- és világbajnoki helyezést is elértek.

Folytatás a 10. oldalon

Gál Zoltán

NAPRÓL NAPRA – 2015. június 1-15.

június 1.

75 éve, 1940. június 1-én Kecskeméten hunyt el Kuczka Péter Pál káplán. A hős városban született 1878. június 26-án. 1901-ben Bácskertesén, 1902-től Fajszon, 1904-ben Moholon, 1905-ben Martonoson, 1906-tól Nagybaracsán, 1909-től Baján, 1911-től Péterrévén szolgált mint káplán. Ezt követően hosszabb ideig volt adminisztrátor Bácsborsódon.

június 2.

25 éve, 1990. június 2-án hunyt el Gyimesi Lajos pedagógus, gyógypedagógus, költő. Császárrétpusztán született 1913. augusztus 25-én. Apja uradalmi tanító volt. Mosonmagyaróvárott végezte a gimnázium első három osztályát. Miután árvaságra jutott, Kecskemétre került a tanítók árvaházába, és a kecskeméti piarista gimnáziumban folytatta tanulmányait. 1930 és 1935 között a Kiskunfélegyházi Állami Tanítóképzőbe járt, itt szerzett tanítói oklevelet. Ifjú korában sportolt, középtávfutásban Kiskun bajnokságot nyert.

Három évig betonmunkásként, szárvágó napszámosként és ínségmunkásként dolgozott. Titkári

feladatokat látott el a Mosonszentjánosi Társaskörben, munkatársa volt a Mosonvármegye című lapnak. 1938-ban a győri Kovách Pál Irodalmi Társaság tagjai közé választották.

1938-ban kinevezték állami kisegítő tanítónak a kecskeméti tanyákra (Szentkirály, Borbás, Lakitelek, Szikra). Előbb helyettes, majd kinevezett tanító lett. Már korán érdeklődést mutatott az irodalom iránt, kapcsolatba került Darvas Józseffel és Móra Ferencsel is. Verseit több antológiába is beválogatták, színdarabjait amatőr együttesek adták elő.

A II. világháborúban végig katonai szolgálatot teljesített, hadifogságba esett. 1947-ben Keszthelyen telepedett le. Általános iskolában tanított, és rábízta a gyógypedagógiai osztály vezetését is. Elvégezte a gyógypedagógiai tanfolyamot, majd a Gyógypedagógiai Főiskolát is. 1953-ban öt dunántúli gyógypedagógiai tanulmányi felügyelői teendők ellátásával bízták meg. 1954-ben átvette Zalaszentgróton a Gyógypedagógiai Intézet vezetését. Irányítása alatt az iskola és kollégium kiemelkedő eredményeket ért el, elismert pedagógia műhelyé vált, ő maga pedig szaktekintélyé. Számos cikke jelent meg szakfolyóiratokban, Bárczy Gusztáv, az akkori legtekintélyesebb gyógypedagógus is elismerte munkáját és barátjaként tisztelte.

1974-ben vonult nyugdíjba, azután Keszthelyen élt. Munkásságát Munka Érdemrenddel ismerték el. Visszahúzódva élt, írásait, verseit nem rendezte sajtó alá. 1990-ben halt meg gégerákban, sírja a keszthelyi temetőben található. 2004-ban Zalaegerszegen, a Fogyatékkal Élők Nappali Intézetét róla nevezték el.

június 3.

75 éves Tóth Antal ügyvéd, rendőr-főkapitány. 1940. június 3-án Kecskeméten született. Eredetileg MÁV alkalmazott volt, majd a Belügyminisztérium dolgozója lett. A Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányságon őrmesteri rangban, járőrként kezdte szolgálatát 1962-ben. Közel 30 évvel később, 1991-ben már mint vezérőrnagy főkapitánnyá nevezték ki. Közben elvégezte a Rendőrtiszti Akadémiát és a szegedi József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karát. Nyugdíjasként Kecskeméten ügyvédként praktizált.

1966-ban lett a Magyar Szocialista Munkáspárt tagja. 1980-tól 1985-ig városi tanács tag, 1985-től 1990-ig országgyűlési képviselő, az Interparlamentáris Unió és a Honvédelmi Bizottság tagja volt. Kitüntetései: a Közbiztonsági Érem és a Haza Szolgálatáért Érdemérem különböző fokozatai, Kiváló Szolgálatért Érdemrend, Kiváló Rendőr, Aranygyűrű, Díszkard, Dísztör és 75. születésnapja alkalmából Díszszablya.

június 5.

125 éve, 1890. június 5-én született Safrankó Emánuel politikus, tanár. Hat osztályt végzett, majd kitanulta a molnármesterséget, és segédként dolgozott Bereg vármegyei falvak kisebb malmaiban, illetve Kecskeméten. Az első világháború előtt Budapesten, a Gizella malomban kapott munkát. 1908-ban ott lépett be a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba és a szakszervezetbe. Az első világháborúban a fronton harcolt. 1919-ben csatlakozott

a Kommunisták Magyarországi Pártjához.

A Tanácsköztársaság idején, Kecskeméten a direktórium vezetője és a helyi népgazdasági tanács elnöke volt, másodmagával irányította a várost. A kommün bukása után a megtorlás elől Csehszlovákiába emigrált. A csehszlovák párt alapító tagjai közé tartozott, később mint a legális kommunista párt közép-szlovákiai titkára dolgozott. 1924-től 1929-ig a központi bizottság tagja volt, és bekerült a törvényhozásba is. Kommunista tevékenységért többször letartóztatták, egy 1929. évi háborúellenes tüntetés miatt több hónapos börtönbüntetésre ítélték. Betegen szabadult.

1930-ban a Szovjetunióba távozott, ahol hamarosan helyreállt az egészsége. 1932-től Harkovban kádereképző iskolát végzett. 1934-től 1938-ig Moszkvában a Vörös Akadémia hallgatója volt, a világ gazdasági és világpolitikai karon szerzett diplomát. Ezt követően tanárként dolgozott. A második világháború kitörése után az Urálban alakult önálló csehszlovák zászlóalj tisztje lett. A dandárrá, majd hadtestté fejlődött katonai egység részt vett Szlovákia, valamint Cseh és Morvaország felszabadításában.

1945-től többekkel együtt Magyarországon folytatta politikai pályáját. 1945 tavaszán kinevezték az MKP kecskeméti területi bizottsága titkárává. 1945. június 24-én Kecskemét küldöttéként beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az MKP májusi konferenciáján, május 21-én póttagként került be a központi vezetőségbe. Az 1945. novemberi választások után a kommunista kézben lévő belügyi kormányzat kinevezte az erősen kigazda érzelmű Vas vármegye főispánjává. 1946. január 19-i főispáni beiktatásán, mint

Gyimesi Lajos

közellátási kormánybiztos, harcot hirdetett az árdrágítók és feketézők ellen. Az 1947 júliusában megalakult városi és megyei tervbizottság elnöke lett, a törvényhatósági jogot kapott Szombathely főispánjává is megválasztották, és kinevezték az augusztus végi parlamenti választások biztosává. Később rendkívüli követi és meghatalmazott miniszteri rangban külügyi szolgálatra rendelték. 1947 decemberétől 1949 decemberéig a szófiai külképviseletet vezette, majd a nem sokkal korábban kikiáltott Kínai Népköztársaságba küldték. 1953 decemberéig állt a pekingi követség élén. Diplomáciai pályájának utolsó állomáshelye Berlin volt, 1957. január 16-án távozott posztjáról. 1956. december 31-ével nyugállományba helyezték.

június 6.

50 éves Rácz Attila táncművész, dramaturg, rendező. 1965. június 6-án Budapesten született. Középiskolai tanulmányait Kecskeméten, a Katona József Gimnáziumban végezte, majd a Magyar Táncművészeti Főiskolán, illetve a Debreceni Egyetemen szerzett diplomát. A Dunaújvárosi Vasas Táncegyüttes táncosaként (háromszoros, örökös arany sarkantyús táncosként), majd az együttes művészeti vezetőjeként, később a dunaújvárosi Bartók tánctagozat alapítójaként, majd művészeti igazgatójaként dolgozott. 2005-től 2007-ig a Veszprémi Petőfi Színház igazgatója volt. Később a Miskolci Nemzeti Színház rendezője, dramaturgja volt. Elismerései: Népművészet Ifjú Mestere, Örökös Arany Sarkantyús Táncos cím, Magyar Köztársaság Ezüst Keresztje. A Martin György Néptánc Szövetség tagja.

június 9.

150 éve, 1865. június 9-én hunyt el Fejes János ügyvéd. Kecskeméten született. 1842-től dolgozott ügyvédként a híres városban, és bekapcsolódott a város közéletébe is. 1845-ben a választott közönség tagja lett. Nagy erőfeszítéseket tett a szabad királyi városi cím eléréseért. Közreműködésével Kecskemét több pusztát tudott megszerezni örök áron, vagy haszonbérbe. Egyik előmozdítója volt az 1844-ben — országos viszonylatban elsőként — szervezett kecskeméti mintagazdaságnak. 1848-ban az alföldi várost képviselte a megyegyűlésen, részt vett a nemzetiség szervezésében. Az 1848. június 18-i országgyűlési képviselőválasztáson jelöltként lépett fel, de ellenfelei Kossuth Lajos megválasztásával megbuktatták. Kossuth nem fogadta ugyan el a mandátumot — így Fejes Pest képviselője lett —, ellenzői mégis célt értek, sikerült őt félreállítaniuk a politika porondjáról. Kossuth azonban értékelte emberi, politikai kvalitásait, mert 1848. szeptember 25-én, mikor toborzó körútján Kecskeméten járt, Fejest városi népfelkelési biztosnak nevezte ki. 1849 decemberében már a rögtönítélőszék esküdtje volt. 1850. február 10-től Pest megyei törvényzéki ülnök volt. 1861-ben

Kecskeméten a központi választmány elnökeként az országgyűlési képviselőválasztást irányította.

június 10.

70 éves Áron László színművész. 1945. június 10-én, Kecskeméten született. 1972-ben végezte el a Színiakadémiát. Négy évadot töltött a veszprémi Petőfi, egyet a szolnoki Szigligeti Színházban. 1977-től a kecskeméti Katona József tagja volt. *„Ruszt József és Gábor Miklós személye vonzott ide, akikkel nagyszerű munkatársi és baráti kapcsolat alakult ki (VII. Gergely, Oszlopos Simeon). Itt játszottam többek között Horgas újjú Jakabot a Koldusoperában, Ogaref Ivánt a Sztrogof Mihályban.”*

1980-tól több vidéki és a fővárosi József Attila Színház tagja volt. A 2003/2004-es évadtól a Miskolci Nemzeti Színházban játszott. Napjainkban a Soproni Petőfi Színház társulatának tagja.

Színházi szerepei mellett a filmes szakma is foglalkoztatta. *„Pályafutásom során néhány magyar filmben is részt vettem, például Sára Sándor 80 huszár című alkotásában. Az amerikai filmek jobban elkényeztetek, mert legalább húsz alkalommal bíztak rám szerepet. Dolgoztam David Hammingsszel, partnere lettem Ben Kingsley-nek a Bűn és bűnhődésben,*

Geraldine Chaplinnek a Jézus és Máriában, Gerald Depardieunak a Cyrano-ban, tavaly pedig a Koldus és királyfiban egy orvost játszottam Allan Batters oldalán.”

70 éves Dúl Antal filozófus, teológus, kultúrtörténész. Kecskeméten született 1945. június 10-én. Általános iskoláit szülővárosában végezte, a Kodály Iskolában csellózni is tanult. 1959-től Budapesten, a Fáy András Gimnázium diákja volt. Tanulmányait 1967-től a Római Katolikus Hittudományi Akadémián folytatta. 1973 és 1993 között az MTA könyvtárában dolgozott. Szellemi irányultságát tekintve spirituális szabadságot hirdető, egyházi dogmatikától mentes tanító. *„Másként gondolkodását”* 1968-ban, Hamvas Bélával történt személyes találkozása és az író haláláig tartó kapcsolata alapozta meg, amely az évtizedek alatt a hamvasi életmű kiváló ismerőjévé és közvetítőjévé tette. Az 1990-es évek elejétől kezdve a tradicionalista, metafizikai bölcsellel foglalkozó körök (például a Hamvas Kollégium) rendszeres előadója. 1998 óta saját alapítású könyvkiadóját működteti Medio Kiadó néven, amely Hamvas Béla műveinek kiadására jött létre, és amely az életműből eddig huszonhét kötetet publikált.

Mao Ce-tung kínai elnök és Safrankó Emánuel magyar nagykövet (1950, Budapest)

Dúl Antal

A Katona József-síremlék egyik alkotója

Márton Ferenc

75 Márton Ferenc erdélyi magyar festő, grafikus, szobrász, építész és bélyegtervező 1884. december 15-én született Csíkszentgyörgyön. Csíksomlyón tanult, ahol rajzolási tehetségével már kisdíjak korában kitűnt társai közül. 1903-ban iratkozott be a budapesti Rajztanárképző Főiskolára. Tanulmányait szülőföldjének székely közössége, valamint Csík vármegye évi 300 korona ösztöndíjjal és anyagi támogatással segítette. A főiskolán – ahol

Székely Bertalan és Hegedűs László növendékeként tanult – 1908-ban tanári oklevelet szerzett. Még ugyanabban az évben harmadik díjat szerzett egy londoni plakátpályázaton. Ezután Münchenben folytatta tanulmányait.

Az I. világháború idején frontkatonaként szolgált, illetve ugyanezen idő alatt hadifestőként munkálkodott az olasz, a szerb és az orosz harctéren. Riportképeket küldött haza a frontról, rajzokban tudósított a forradalmi eseményekről és a háború utáni Tisza-perőről. Háborús tapasztalatait rajzok és pasztellek százaiában örökítette meg, összesen mintegy háromezer rajzot és képet készített a harctéren.

A háború után véglegesen Budapesten telepedett le. Számos festményét jelentette meg különböző tárlatokon, azonban eladnia nem sikerült belőlük.

Emiatt kényszerből rajzokat, díszítéseket, valamint illusztrációkat készített több regény és folyóirat számára. Ezen kívül festett kisebb szabású műveket, freskókat és templomokat, illetve számos köz- és magánépület díszítését is elvállalta. Egyik legismertebb művét is ekkor készítette: a szegedi fogadalmi templom bejárata fölé két apostol mozaikját festette meg, amelyek a magyar egyházi művészet páratlan értékei. Később nagyszerű mozaiktervet készített a templom főoltára fölé, az épület kupulájának mennyezetére.

A festőművészet terén elért sikereit és munkásságát követően, 1925 után áttért a szobrászati és építészeti pályára. Ebből az időszakából három jelentősebb művet hagyott maga után. Az egyik a rákoskeresztúri hősi emlékmű, a másik az első népfelkelő

honvéd emlékműve Budapesten. A harmadik: Siklód Lőrinc szobrászművésszel együtt ő alkotta meg a kecskeméti temetőben található Katona József-síremléket. A klasszicizáló szarkofág egy borostyánnal befuttatott kiemelkedően látható. A körbefutó hármass lépcsőn Petur bán bronzalakja mélyed gondolataiba. 1930-ban, a drámaíró halálának századik évfordulóján avatták fel. A közpénzből eltemetett Katona Józsefnek ez a harmadik nyughelye, 1963-ban szállították át a felszámolásra ítélt Szentháromság temetőből a Kecskeméti Köztemetőbe.

Márton Ferenc 75 éve, 1940. június 8-án hunyt el Budapesten, a Kerepesi temetőben helyezték végső nyugalomra. Temetésén körülbelül ezeröttszázan jelentek meg. A sírkert 41/1-es számú parcellájában nyugszik.

A Katona József-síremlék a kecskeméti Köztemetőben

A DUTÉP olimpiai bajnok sakkozója

75 éves Csom István olimpiai bajnok nemzetközi sakknagymester, edző, szakíró és versenybíró. Sátoraljaújhelyen született 1940. június 2-án.

Kisgyermekkorra első meghatározó élménye a sakkkal való megismerkedés volt. „Édesapám, aki erős amatőr játékos hírében állt, sátoraljaújhelyi szerény otthonunkban gyakorta mérkőzött partnereivel. Kiságyamból ki-kiszökve álmélkodva figyeltem a felnőttek éjszakába nyúló vetélkedéseit. Aztán édesapám révén én is megtanultam a játékszabályokat, és kezdtem érteni, miként lehet foglyul ejteni, azaz matolni az ellenfél királyát.”

1949 óta a fővárosban él. Az általános iskolát az I. kerületben, az Attila utcai iskolában fejezte be, majd a Petőfi Sándor Gimnáziumban érettségizett. A versenyszerű sakkozást kicsit megkésve kezdte, 17 évesen lett a VTSK igazolt játékosa. 1961-ben a Küller SC-be igazolt, majd egy évvel később csábító ajánlatot kapott a Budapesti Spartacus SC bajnoki címre aspiráló sakkszakszaktályától. A hívásra igent mondott, és 1963. szeptember 1-jétől 28 éven át a fővárosi klubban versenyzett. A Szpári tagjaként, majd éltáblásaként kilenceszeres magyar bajnok volt, és BEK-győzelmet is arattak. 1977 és 1983 közt a Spartacus vezetőedzői feladatait is ellátta.

Pályafutásának alakulásában meghatározó szerepet töltött be egy kecskeméti verseny. „A 20. század első évtizedeiben Kecskemét a magyar sakkozás fellegvára volt. Tóth László nyomdaigazgató, egy időben a hírhedt város polgármestere, a hazai sakkélet egyik legjelentősebb alakja volt, aki szervezői és kiadói tevékenységét is a sportág szolgálatába állította. 1968-ban az ő emlékére rendezett második nemzetközi versenyen én is részt vettem, és a rendkívül erős mezőnyben, két szovjet versenyző mögött harmadik helyezést értem el. Ez a siker óriási előrelépést jelentett, mert azzal, hogy a magyar élmezőny nagy részét magam mögé utasítottam, bekerültem a '68-es luganói olimpiai csapatba.”

A magyar válogatottban – saját számítása szerint – 191 alkalommal szerepelt. A csapat tagjaként 9 sakkolimpián vett részt, 1978-ban Buenos Airesben olimpiai bajnok, 1970-ben Siegenben, 1972-ben Szkopjében és 1980-ban Máltán olimpiai ezüstérmes lett. Az 1985-ös luzerni vb-n 2. helyezést ért el, és három Európa-bajnoki ezüstérmet is szerzett. „Amikor a nemzeti színeket kellett képviselni, az mindig fokozott

erőbedobásra készítetett engem. Ezt talán az 1952-es helsinki olimpia emléke tette, akkor én 12 éves voltam, s a 16 aranyérem megszerzése fantasztikus élményt jelentett.”

Egyéni versenyzőként is számos sikert ért el: 1972-ben egyedül, 1973-ban holtversenyben lett magyar bajnok. 21 nemzetközi versenyen egyedüli vagy holtversenyes első helyet szerzett, 1975-ben a pulai vb-zónaversenyt is megnyerte. Legmagasabb Élő-pontszámát, 2545 pontot 1989-ben érte el.

A rendszerváltás a szövetségi mozgalom alapjait is megrengette. 1991-ben a működésképtelen sakkszakosztálytól távozni kényszerült. Rövid debreceni kitérő után 1992-ben Kecskemétre igazolt. „Korábban már többször jártam a hírhedt városban. Erdélyi Tamást, az ottani sakkélet egyik vezetőjét jól ismertem, az ő hívására mentem Kecskemétre. Elsősorban a fiatalok oktatásával foglalkoztam, de a Dutép OB I-es csapata tagjaként az első osztályban való maradásért is együtt küzdöttünk. Sok ígéretes fiatal játszott abban az időben a klubban, közülük talán Gyimesi Zoltán jutott legmesszebb: a ma már,

sajnos, nem aktív nemzetközi nagymester ötszörös korosztályos magyar bajnok és a sakkolimpiai 2. és 5. helyezett magyar csapat tagja volt.”

Kecskeméten három szezont töltött, azután előbb Hajdúszoboszlóra ment, majd 1997-től az Atomerőmű SE-nél talált otthonra. Pakson közel másfél évtizedig játékos-edzőként tevékenykedett. 2012-ben a klub örökös tagjává választották.

A sakkozástól már visszavonult, de a közéletben napjainkban is aktívan részt vesz. 2006 óta – a feladatot a főpolgármesterré választott Tarlós Istvántól vette át – az Óbudai Széchenyi Kör elnöke. Hosszú és eredményes sakkozói pályafutását, edzői és szakírói tevékenységét 2013-ban Pro Urbe Budapest díjjal jutalmazták.

(Összeállította: Varga Géza)

Az olimpiai bajnok csapat tagjai: Portisch Lajos, Ribli Zoltán, Sax Gyula, Adorján András, Csom István és Vadász László (1978, Buenos Aires)

VALLOMÁSOK

Dr. Rozsi Éva foglalkozás-orvostani szakorvos

Dr. Rozsi Éva

65 éves dr. Rozsi Éva orvos. Kecskeméten született 1950. június 11-én. 1968-ban szülővárosában, a Bányai Júlia Gimnáziumban érettségizett. 1974-ben szerzett orvosi diplomát a Szegedi Orvostudományi Egyetem Általános Orvosi Karán. Ezt követően négy évet a kecskeméti megyei kórház aneszteziológiai osztályán töltött gyakornokként. 1978-tól közel tíz

éven át - szintén a megyei kórház alkalmazásában - a Kecskeméti Konzervgyár I. telepén volt üzemi körzeti orvos, azután 23 évig a Szent-Györgyi Albert Egészségügyi Szakközépiskola és Szakképző Intézet orvos-tanára volt. Az első négy évben az iskola kollégiumában, mint kollégiumi orvos is tevékenykedett, később kórtant, belgyógyászatot és gyógyszer-tanítást. Ezenkívül az intenzív betegellátó szakápolók képzésében szakmai elméletet is oktatott. A tanítás mellett 1995 óta foglalkozás-egészségügyi magánrendelést folytat a Bagoly Egészségházban. Saját magánrendelése mellett alkalmazottja a Lab-Med Bt. Foglalkozás-Egészségügyi Szolgálatának. Két gyermeke és három unokája van. Szabadidejét olvasással és kirándulással tölti. A hatiszákos túrákat és a világtúrát egyaránt kedveli. Szívesen kertészkedik.

„Tősgyökeres kecskeméti munkáscsalád egyedüli gyermekeként 1950. június 11-én születtem. Egész életemben szerettem mindenben részt venni, talán így kompenzáltam azt, hogy nincs testvérem. Ma is imádom dolgozni, örömet lelem abban, ha valamit megcsinálok. Jó érzés, ha körülöttem rendben mennek a dolgok.

Nyüzsgő gyerek voltam, a máriavárosi iskola évnitóján már elsőként szavaltam. Néhány év múlva szüleim átvittek a Zrinyibe, «tanuljon többet a gyerek» - mondták. A beilleszkedés nehezen ment, egy földrajzórán föltett, számomra könnyű kérdés azonban segített. A feladvánnyal osztálytársaim sehogy sem boldogultak, így a tanárnő «na, majd az új kislány» felkiáltással felém fordult, én pedig büszkén kivágtam a megoldást. Ezzel megtört az átok, az osztály befogadott, sőt, jutalmul én lehettem a biológia szertárosa.

Később a Bányai Gimnáziumban sem váltam viszázhúzó diákká. A tanulás mellett aktív KISZ-munkát végeztem: versenyeket, előadásokat szerveztünk, eljártunk idősokhoz. Szüleimtől vallásos nevelést kaptam, így ők érthetően nem örültek ennek. A jó szándéktól vezérelve egyik tanárom le is akart erről beszélni, de hiába, még KISZ-vezetőnek is

megválasztottak. Nem foglalkoztunk mi az ideológiával! Amit tettünk - ma is úgy látom - szép és hasznos volt.

Gyerekkoromban apai nagymamám jelentette a mentsvárat számomra, a szülői szigor elől gyakran hozzám menekültem. Általában fekete kötényt viselt, de én kedves anyókének láttam őt. Hét-nyolc éves lehettem, amikor súlyosan megbetegedett. Ragaszkodtam hozzá, haldoklását végigkísértem. Ekkor döntöttem úgy, hogy én «mami-gyógyító» leszek.

A gimnázium utolsó évében szüleim hallani sem akartak az orvosi pályáról, erkölcsstelen szakmának tartották azt. S mivel az országos matematika versenyt megnyertem és a szegedi tudományegyetemről levélben értesítették, hogy fölvesznek, ők inkább odaküldtek engem. Aláírásukat hamisítva azonban én titokban mégis a SZOTE Általános Orvosi Karára jelentkeztem. Amikor mindez kitudódott, édesapám azzal intézte el a dolgot, hogy «nincs protekciónk, úgyse vesznek föl». De nem úgy lett, 1974-ben orvosi diplomát szereztem.

Arról persze szó sem lehetett, hogy Szegeden kapjak állást. Sodort az élet, de nekem minden jónak tűnt. A kecskeméti megyei kórház aneszteziológiai osztályára kerültem, mert csak ott volt

Szeretett nagymamámhoz húzódva

Szüleimmel

Tanítványaimmal

hely. Az ott töltött öt év alatt ismertem meg sebész férjemet, s ekkor született két gyermekünk is.

Mindig gyógyító orvos szerettem volna lenni, a család, a gyerekek érdekében azonban változtatnom kellett. Egy évig a hiányzó kollégákat helyettesítettem, majd a konzervgyár házi- és üzemorvosa lettem. Azután ismét nagyot váltottam, az egészségügyi szakközépiskolába mentem, ahol a tanítás mellett kezdetben a kollégiumi orvos feladatait is elláttam. A gyerekekkel jól kijöttem, mindig megtaláltuk a közös hangot. Ma is sokukkal ápolom a kapcsolatot.

23 év után 2008-ban fejeztem be a tanítást, de azóta sem unatkozom. Egyrészt a Bagoly Egészségházban foglalkozás-egészségügyi orvosként most is dolgozom, és magyarországi gyógyszergyárak számára klinikai vizsgálatokat is végzek, másrészt kevés szabadidőben nagy örömmre immár három unokámra is vigyázok.

Azt szeretném, ha békeség és szeretet lenne a földön, s nem lenne ez az örült rohanás. Alapvetően bizakodó típus vagyok. Persze küzdünk, dolgozunk, de ha valamire nem telik, attól nem dől össze a világ. Bármilyen élet-helyzetbe kerültem, sosem estem kétségbe. Tudomásul vettem, hogy számomra akkor és ott épp az a fontos. Hiszen nem az a lényeg, hogy mit csinálók, hanem az, hogy azt tisztességgel és örömmel tegyem. Lehet, hogy kevesebb az üzemorvos megbecsülése, mégis elégedett vagyok, a magam módján én is hozzájárultam az emberek boldogabb életéhez. Végül is a maga helyén mindenki értékes ember, talán ezért is tapasztalom, hogy szeretettel és bizalommal fordulnak hozzám a betegek.”

**(Lejegyezte:
Varga Géza)**

VALLOMÁSOK

Dr. Wicker Erika régész-főmuzeológus

Folytatás az 1. oldalról
„Nem is születtem volna máshol, mint a világ közepén: Császártöltésen! Sváb családból származom, anyai ágon a falut alapító Schweibert Miklós egyenes ági leszármazottja vagyok. Édesapám buszsofőr és KRESZ-oktató volt, édesanyám a háztartást vezette; sajnos mindketten fiatalon, ötvenes, illetve hatvanas éveikben meghaltak. Két gyermeket vállaltak. Nővérem jogász végzettséget szerzett, közjegyzőként Kiskőrösön dolgozik.

Kétnyelvű környezetben nőttem föl. Az óvodában tanultam meg magyarul, de a német nyelvtudás megszerzéséhez is szükségem volt segítségre, mert szüleim, nagyszüleim az Oberschwabenből érkezett ősök generációkon át öröklött, és egyre jobban beszűkülő nyelvét beszélték. A császártöltési általános iskolába járva már az irodalmi német nyelvet sajátítottam el. Jó tanuló voltam, ötödikben járási magyar versenyt is nyertem. Emlékszem, egy Skolnyik típusú fényképezőgépet kaptam jutalmul. Már ebben az időben érdekelt a történelem, a régimúlt: a vasárnap délelőtti nagymisék után a honismereti szakkörbe jártam.

Nyolcadik után Baján tanultam tovább. Nővérem és több császártöltési gyerek is a Frankel Leó Német Nyelvű Gimnázium diákja lett, én is az elsősorban német nemzetiségű fiataloknak létrehozott iskolát választottam. Ott meg lehetett tanulni németül! Az első tanév rendkívül nehéz volt. Csak egy módszer segített: mindent kívülről be kellett bifláznom. Bejáró voltam, útközben, a buszon is memorizáltam az épp aktuális anyagokat. Második osztálytól azután már nem volt semmi gond, az egyetemen is az ott megszerzett

tudásból éltem. A gimnáziumban kiváló tanárok vettek körül. Közülük első-sorban némettanáromra, Kőszegi Henrikre és feleségére, valamint az orosz és történelmet tanító Uhl Istvánra emlékezem vissza szívesen, utóbbi az egyik legnagyobb tudású ember volt, akivel valaha találkoztam.

Édesapám jogásznak szánt, de én már középiskolás éveim elején régész akartam lenni. Rengeteget olvastam, különösen a magyar mondavilágot és a hun mondakört kedveltem. Óriási hatással volt rám az ásó világhírű dilettánsaként is emlegetett német amatőr régész, Schliemann Henrik önéletrajzi könyve is. »Ez marhaság!« – vélekedett régész-terveimről apám, s mivel engem nem tudott meggyőzni, bement az iskolába, és arra kérte a tanárait, hogy segítsenek: valami módon verjék ki a fejemből ezt az elképzelést. A pedagógusok arra gondoltak, hogy ha részt veszek egy unalmas ásatáson, az majd elveszi a kedvem az egésztől. Elküldtek a Türr István Múzeum munkatársához, Kőhegyi Mihályhoz. Alig 15 évesen kerestem fel őt, régésszel akkor találkoztam először. A nyári szünidőben egy hetet töltöttem vele egy madarasi ásatáson. Egy kirabolt szarmata temetőt tártunk fel, mindössze két csontot találtam életem első feltárt sírjában. A munka, a

környezet azonban végleg megfogott, meg sem fordult a fejemben, hogy szándékomról letegyek.

Érettségi után az ELTE német-történelem szakára felvételiztem, sikerrel. Úgynevezett B szakként az első évben fölvettem a régészetet is. Az egyetemen a világ – szerintem – legnagyobb régészeit ismertem meg. Így például László Gyula régész-történész, képzőművész a mi évfolyamunkat még végigvitte, és tanított bennünket Bóna István régész professzor, a Hunok és nagykirályaik című nagy sikerű kötet szerzője is.

Az egyetemi évek gyorsan elröpültek. A tanulással nem voltak gondjaim, de az ötödév első fele feszített tempót követelt, mivel a második félévet német nyelveterrületen, Berlinben, a Humboldt Egyetemen töltöttem. Emiatt szeptembertől az egész év tantárgyait fel kellett vennem, és szakdolgozatomat is ekkor készítettem el. Megírásához Kőhegyi Mihálytól kértem segítséget. Miska bácsi – később megtisztelt azzal, hogy tegezhetem, és Miskának hívhatom – néhány évvel azelőtt a sükösdői avar temetőben 179 sírt tárt föl, ezt adta át nekem földolgozásra. Végül mindent sikeresen teljesítettem, és 1978-ban középiskolai német nyelv- és irodalomtanári, valamint régész diplomát szereztem.

Folytatás a 8. oldalon

Kiskunhalason egy kártyavető asszonnyal

VALLOMÁSOK

Dr. Wicker Erika régész-főmuzeológus

Folytatás a 7. oldalról

Még egyetemista koromban ismerkedtem meg Holló Istvánnal. Ő is az ELTÉ-re járt, angol szakos volt. 1977 nyarán házasodtunk össze. Egy évvel később, a diplomám átvétele után Kiskunhalasra költöztünk, ott mindketten kaptunk állást. István a Szilády gimnázium angol tanára lett, én pedig a múzeumban kezdtem dolgozni. Kapcsolatunk azonban nem lett tartós, útjaink hamarosan elváltak.

Előadás közben

Első munkahelyemen, a Thorma János Múzeumban 18 évet töltöttem. Egy hete dolgoztam még csak ott, amikor telefonon értesítettek, hogy a sükösi temető dombot ismét dózerolni kezdték. Így a szakdolgozatommal kezdett munkát folytatni tudtam, és néhány év múlva több mint 360 feltárt sírnál fejeztem be.

A halasi intézmény vezetője mindjárt az első évben nyugdíjba ment. Az igazgatói feladatok ellátásával engem bíztak meg, majd egy év múlva ki is nevezték. Ez egy kis múzeum volt, alig hatan-heten dolgoztunk ott, de jó közösséget alkottunk. Rengeteget voltunk együtt, örömmel tettük a dolgainkat. A szívem csücske a csolyospálosi avar temető feltárása volt, 1983-tól minden évben két-három hetet ott töltöttem. Azután amikor az M5-ös ásatások beindultak, néhány évig Lajosmizsén is dolgoztam.

1989 tájékán bele vettem magam a politikába. A Hő-

sök terén, Nagy Imre temetésén én is ott voltam, és az SZDSZ halasi szervezetének alapításában is részt vettem. 1990-ben városi képviselő lettem, és a megyei közgyűlésbe is bekerültem. Izgalmas időszak volt, jó társaság gyűlt össze. Külön érdekesség, hogy a megyei testületben hat bizottság alakult. Négynek férfi lett az elnöke, míg kettőt nő vezetett – a jogi és ügyrendi a nővérem, a kulturális bizottságot pedig én. A mindezzel járó munkát élveztem, szívvel-lélekkel csináltam.

1995-ben pályázat útján megyei múzeumigazgató lettem. 1995. december 1-jétől öt éven át irányítottam a Bács-Kiskun Megyei Múzeumi Szervezet munkáját. Az egyik legnagyobb feladatot az autópálya-építés közbeni leletmentések jelentették. Félegyházán, az északi lejtőnél egy nagy szarmata településen több mint három évig dolgoztam. Mintegy 60 ezer négyzetmétert

tártunk föl, akkor ez volt a legnagyobb összefüggően feltárt régészeti terület. Egy azóta már bevett szokássá vált újítást is bevezettem, sárkányrepülőls légi felvételt is készíttettem a feltárt területekről. A félegyházi munka után Petőfiszállásnál egy avar vezér sírjának feltárását vezettem. Ez a lelet bizonyította, hogy a magányos temetkezés valóban létezett, hiszen az utána feltárt több ezer négyzetméteren semmilyen más sír nem került elő.

A régészeti és megyei múzeumigazgatói munka mellett hetente gyakran háromszor tárgyaltam az autópálya építőivel, az AKA vezetőivel. Különöbben nem kedveltek engem, hiszen – szerintük – hátráltattam a munkájukat. A törvényi előírásokat azonban nem csak megértették, de be is tartották, azaz a leletmentést sosem akadályozták.

2000-ben váltás történt a múzeumigazgatói poszt élén, azóta a Katona József Múzeum régészeként, főmuzeológusaként dolgozom. Ez a változás – ma is így látom – meghatározta pályám

Bácsalmási ásatáson Sultis Lászlóval

Török Gusztáv Andorral egy kalocsai kiállítás megnyitóján

alakulását. Jelentkeztem a PhD képzésre. Doktori disszertációmát eleve a bácsalmási 16-17. századi rác-vlah temető leletanyagából akartam írni, közben – épp úgy, ahogy a sükösi temető esetében is – a lelőhely újra veszélybe került, és a PhD-képzéssel egy időben folytattam a leletmentést. A disszertáció és az annak alapján megjelent Rácok és vlahok a hódoltság kori Észak-Bácskában című kötet életem fő műve.

A hódoltság kori balkáni népesség régészete és története lett a speciális szakterületem, szakmai orientáltságom mind a mai napig e felé irányul. Az utóbbi időben elsősorban a balkáni ékszerek foglalkoztatnak, az elmúlt néhány évben közzé tett publikációim többnyire ezzel kapcsolatosak.

Rendkívül fontos számomra a kunbábonyi avar fejedelmi lelet is, amellyel szakmai pályám során már háromszor »randevúztam«. Először 2003-ban, a Kecskeméti Napján állítottam ki az anyagot, majd 2004-ben egy állandó tárlaton

mutathattam be a Cifrapalotában, de tudtam, hogy a kunbábonyi lelet »többet érdemel«. Hosszú ideig terveztem a végső megoldást, hogy mi módon lehetne ezt a páratlanul értékes anyagot a nagyközönségnek megmutatni, és az elképzeléseim nemrég megvalósultak. A Cifrapalota egyik termében külön szobát alakítottunk ki. Csak a Kiskunság területéről előkerült avar kori arany vagy aranyozott ékszerek, övdíszek, fegyverek kaptak helyet benne. Csillagos ég alatt, ázsiai zene hangjai mellett lehet bennük gyönyörködni.

A következő években több kiadványt is szeretnék még megjelentetni. Három Császártöltéshez kötődő muzeológussal közösen kezdjük történelmünk és hagyományaink publikálását. A sorozat első kötete reményeink szerint az év végén kerül majd az érdeklődő császártöltésiek kezébe. Folytatni szeretném a balkáni ékszerekkel kapcsolatos munkámat is, igen gazdag gyűjtésem egy része még publikálásra vár. A 17. századi adai ékszerleletet is jó

lenne önálló könyvben megörökíteni, a mintegy kétszáz ezüstdíszert legszívesebben egy kétnyelvű kiadványban mutatnám be. Pályázati segítséggel – egy hétfős csapattal – négy könyv összeállítását is hamarosan megkezdjük talán. A sükösi és a csölyösi leletek válhatnak így mindenki számára elérhetővé.

Szerencsém van: a munkám a hobbim. Emellett állatvédőként is tevékenykedem. Immár hat éve egy német egyesülettel dolgozom együtt. Naponta 3-4 órát fordítok az árván maradt kutyák közvetítése érdekében. Hatalmas boldogság, ha az egyik nap még a menhely hideg aszfaltján fekvő állatot pár héttel később az interneten már ápoltnak, gondozott környezetben – például egy jacht fedélzetén, mert ilyenre is volt példa – látom viszont.

Rendszeresen járok haza Császártöltésre, ahol kertet művelek, amire szükségem is van: 34 éve vagyok vegetáriánus, másfél éve pedig a nyers vegán étrend felé indultam. Hetente kétszer jógázom, és megint el kellene kezdeni futni ezeken a kellemes nyári estéken. Tv-t, filmeket nemigen nézek, de ha marad még egyáltalán szabadidőm, akkor olvasok, olvasok és olvasok. Nagyon szeretem a politikai thrillereket, első számú kedvencem Frederick Forsyth. És ha közben szól a zene – természetesen Queen! –, hát az az igazi kikapcsolódás...”

A kunbábonyi lelet egyik darabjával

Múzeumigazgatóként az első kecskeméti kiállítás megnyitóján
Balogh László, a megyei közgyűlés elnöke és
Katona László, Kecskemét polgármestere társaságában

Állatvédőként is tevékenykedem

VALLOMÁSOK

Gál Zoltán vállalkozó, utazó, hegymászó, karateedző

Folytatás az 1. oldalról

A rendszerváltást követően Gál Zoltán előbb egyéni vállalkozóként az ország egyik első családi magán szeszőzdejének alapításában vett részt, majd az 1993-ban zártkörű részvénytársasággá alakuló vállalkozás igazgatósági tagja, résztulajdonosa lett. Később ingatlanok bérbeadásával foglalkozott, míg 2004 óta az ipari padlók gyártására specializálódott Hírös-Róna Kft. társügyvezetője. Szabadidejében sokat túrázik, 75 ország csúcsait mászta meg eddig. A Magyar Hegy- és Sportmászó Szövetség versenymászó szakágának vezetőségi tagja volt.

„Egyszerű, dolgos családból származom. Édesapám hatarőr, édesanyám gyors- és gépirónő volt. Apám munkája miatt sokat költöztünk, több mint tíz keletmagyarországi településen megfordultunk, csak az én születésem után állapodtak meg végleg Nyírbátorban. Két gyermeket vállaltak. Nővérem gyermekorvos lett, családjával Kaposvárott él. Nyugdíjazásuk után szüleim is a Somogy megyei városba költöztek. Édesapám, sajnos, 17 éve már elhunyt,

édesanyámat nagy örömünkre még köztünk tudhatjuk.

Gyermekkoromat Nyírbátorban töltöttem, tanulmányaimat is ott, a Báthory István Általános Iskolában kezdtem el. Nyolcadik után szüleim tanácsára a miskolci Finommechanikai és Műszeripari Szakközépiskolába iratkoztam be. Láták, hogy szeretek barkácsolni, ezért úgy gondolták, hogy a műszaki pályán megállok majd a helyem. Igazuk lett. Az iskolai tanáraink közül legszívesebben osztályfőnökünkre, a magyart tanító Érsekcsanádi Istvánra gondolok vissza – a műszaki iskola ellenére a humán tárgyakból is igyekezett számunkra a lehető legtöbbet átadni.

Érettségi után Kecskemétre, a GAMF-ra jelentkeztem. Döntésemben – hogy nem a Műegyetemet, hanem a híros város főiskoláját választottam – a sport iránti vonzalmam is nagyban közrejátszott. Amikor barátommal, Pásztor Gyulával néztük a műszaki továbbtanulási lehetőségeket, a GAMF felülnézeti rajzán sok sportpályát láttunk, még úszómedence is volt itt akkor. S ugyan addig csak hobbi szinten sportoltunk,

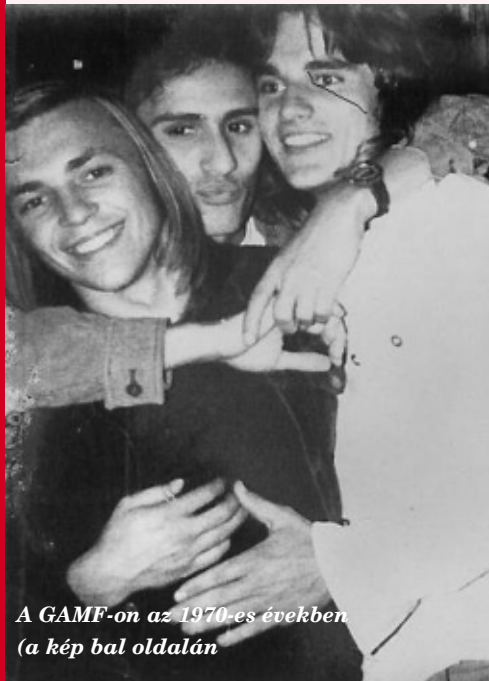
a kellemest a hasznossal összekötve idejelentkeztünk. Kecskeméten abban az időben fantasztikus sportélet folyt, nagy örömeinkre ebbe csöppentünk bele. Vasvári tanár úr kosarasait csodáltuk, és a főiskolás években mindig szerveztünk valamilyen bajnokságot, ahol játszhattunk.

A diploma átvétele után 12 hónap kötelező katonai szolgálat következett. Ez az időszak egész életemre óriási hatással volt. Ekkor találkoztam ugyanis egy addig számomra ismeretlen sportággal, a karatéval. Egyik katonatársam, Ollmann József a karate megszálottjaként semmi másról nem tudott beszélni, csak erről. Lelkesedése engem is megfogott, és leszere- lés után első utam Kecskeméten az épp akkor alakuló karateklubba vezetett. A Kis Pál vezette egyesületben a tradicionális ágat gyakoroltuk. Későn, viszonylag idős korban kezdtem foglalkozni a sportággal, de a két danos fokozatig eljutottam. Egyéniben is versenyeztem, csapatban pedig magyar bajnoki dobogós lettem.

Közben természetesen dolgozni is elkezdtem. Nem volt nehéz munkahelyet találnom: első állásomat a

főiskola közvetlen szomszédságában üzemelő MMG (Mechanika Mérőműszerek Gyára) Automatika Művekben kaptam, szerszámtervezőként három évig dolgoztam ott. Emlékszem, csupán 2.400 Ft volt a fizetésem, de sosem fordult elő, hogy ne futotta volna minden szükségesre. Három évvel később egyik karatés ismerősöm révén a Göngyöleg Ellátó Vállalat izsáki telephelyén üzemvezetővé nevezték ki. A helybeliek által csak vasgyárként emlegetett cégnél az Ikarus számára acélszerkezeti elemeket – például forgószámolyokat – gyártottunk.

Három évig Izsákon laktam, de naponta bejártam Kecskemétre – a karateklubban ekkor már edzéseket is tartottam –, és Pesten a Testnevelési Főiskolán is tanultam: a Magyarországon első karateedzői végzettséget szerző diákcsoport tagja voltam. 1983-tól már főállású edzőként dolgoztam. Kecskeméten és a város vonzáskörzetében számos csoportot indítottunk. Úgyes gyerekeket neveltünk, közülük többen nemzetközi sikereket is elértek, így például Bene Márta és Polgár Zsolt Európa- és világbajnoki helyezettek lettek.

A GAMF-on az 1970-es években
(a kép bal oldalán)

Leszerelés után a kecskeméti karatékák között (a képen balról a harmadik)

Első feleségemet, Benkó Gabriellát a karate révén ismertem meg, a tanítványom volt. Kapcsolatunk évekig formálódott, de csak egy évig voltunk házasok. Néhány évvel később ismét megházasodtam. Sallai Mariannal is a tatami hozott össze, de a sport mellett a munkánk is összekapcsolt bennünket. A rendszerváltáskor lehetőség nyílt arra, hogy magán szeszőfdék alakuljanak. Id. Sallai Mihály, a Kecskeméti közismert szódás munkaszeretétét édesapja és unokája, Mariann is örökölte. 1990-ben a család úgy gondolta, érdemes ezen az addig állami monopóliumként működő területen vállalkozni. Az országban elsőként kaptunk engedélyt magán szeszőfde alapítására. Elég kezdetleges módszerekkel kezdtünk, de a nagyszülők példáját követve mi is mindent visszaforgattunk a cégbe. Jobb, korszerűbb gépeket vettünk, új palackozó sort is beállítottunk. Napi 5000 literes kapacitású sörözőt nyitottunk, ezzel is bővítettük termékcsaláinkat – egy időben 35 különböző ital gyártottunk. Az 1993-tól zártkörű részvénytársasági formában működő cég, a SAGÁL Zrt. jól prosperált, évről évre egyre nagyobb árbevételre tettünk szert. Növekvő piaci

részesedésünk azonban egyes körökben nem tetszett – talán túl nagyra nőttünk ki magunkat –, az ellenőrzések megszorodtak. A vám- és pénzügyőrök »vendégeskedései« minden napossá váltak. Amikor láttuk, hogy ebben a »harcban« csak vesztesek lehetünk, jövedéki engedélyünket inkább visszaadtuk. A hatóságok folyamatos zaklatása ezzel meg is szűnt, és bár 7-8 évvel később az ellenünk indított koncepció eljárással a Legfelsőbb Bíróság is nekünk adott igazat, a piacról kiszorultunk. Időközben családi vállalkozásban egy rendkívül impozáns belvárosi épületet építettünk, melyben saját vendéglátó egységeket üzemeltettünk.

Ezekben az években egy újabb sportággal is megismerkedtem. Nagyobb beruházásaink kivitelezője a HÍRÓS-ÉP Kft. volt. A cég ügyvezetőjét, Kertész Zoltánt szenvedélyes hegymászóként is megismertem – volt az év hegymászója és 8 ezres expedíciókon is részt vett. Egyszer tréfásan megkérdeztem tőle, hogy eljuthatnék-e én is a Kilimandzsárra? Meglepetésemre igent mondott. Attól kezdve együtt indultunk előbb kisebb csúcsokra, azután egyre nehezebben teljesíthető célok felé. A nagy magasság, a ritka levegő, a

napokig tartó gyaloglás komoly megterhelést jelentett, egyre jobban respektáltam őt is és persze a hegymászást is. Két évvel később azután valóban megmáztuk a Kilimandzsárot, és azóta már 75 országban túráztam és 45 ország legmagasabb csúcsára is eljutottam. Az Antarktison kívül valamennyi földrészen jártam, legmagasabban, 6542 méteren, Bolíviában, a Nevada Sajamán. Túráink alacsony költségvetésű, »hátizsákos«, 2-3 hetes utak voltak. Irántól Ugandáig rengeteg kalandot megéltünk, például Etiópiából ki is utasítottak minket.

Sallai Mariannal közösen két fiunk született. Bencével és Mátéval egy átlagszülőhöz képest sokkal többet törődtem. A hegymászást velük is megszerettettem, tízéves korukra már mindketten megjárták velem a 3000 méteres magasságot. 14 évig másztak versenyszerűen, az edzőjük én voltam. Hazai és nemzetközi megmérettetéseken több alkalommal is sikeresen szerepeltek – Bence ifjúsági vébén bronzérmes lett –, a magyar hegymászók közül eddig talán ők érték el a legjobb eredményeket. Ifjúsági versenyzőként mindketten voltak az »Év sportolója« díj kitüntetettjei Kecskeméten. Az elmúlt években a fiúk érdeklődése

a rockzene felé fordult, életükben a hangsúly a mászásról áttolódott a zenélésre. Közben régi családi kapcsolatunk a válás ellenére kiegyensúlyozott maradt. A mai napig közös vállalkozásban is dolgozunk.

Az 1990-es évek végétől ingatlanok bérbeadásával foglalkoztam, majd 2004-ben Kertész Zoltánnal közös céget alapítottunk. A Hírös-Róna Kft. napjainkban is a térség elismert vállalkozása, a nagy szakmai tudást és magas műszaki színvonalat igénylő ipari padlók és térburkolatok kivitelezése terén komoly szakmai rangot képviselünk.

Szeretek utazni, túrázni, gyönyörködni a természet szépségeiben. A magasság már nem vonz annyira – néha beleborzongok, hogy korábban miket vállaltam be –, a jövőben csak könnyebb kirándulásokat tervezek. Szeretném megőrizni, amíg lehet, az egészséget is, ezen a területen mostani párom, dr. Pálinkás Julianna háziorvosként is vigyáz rám. Egy extrém tervet azért még dédelgetek magamban: november végén keresztfiammal – ő egy 9 méteres vitorláshajóval hamarosan világ körüli útra indul –, szeretnék a Zöld-foki-szigetektől indulva átkelni az Atlanti-óceánon.”

Feleségemmel, Sallai Mariannal

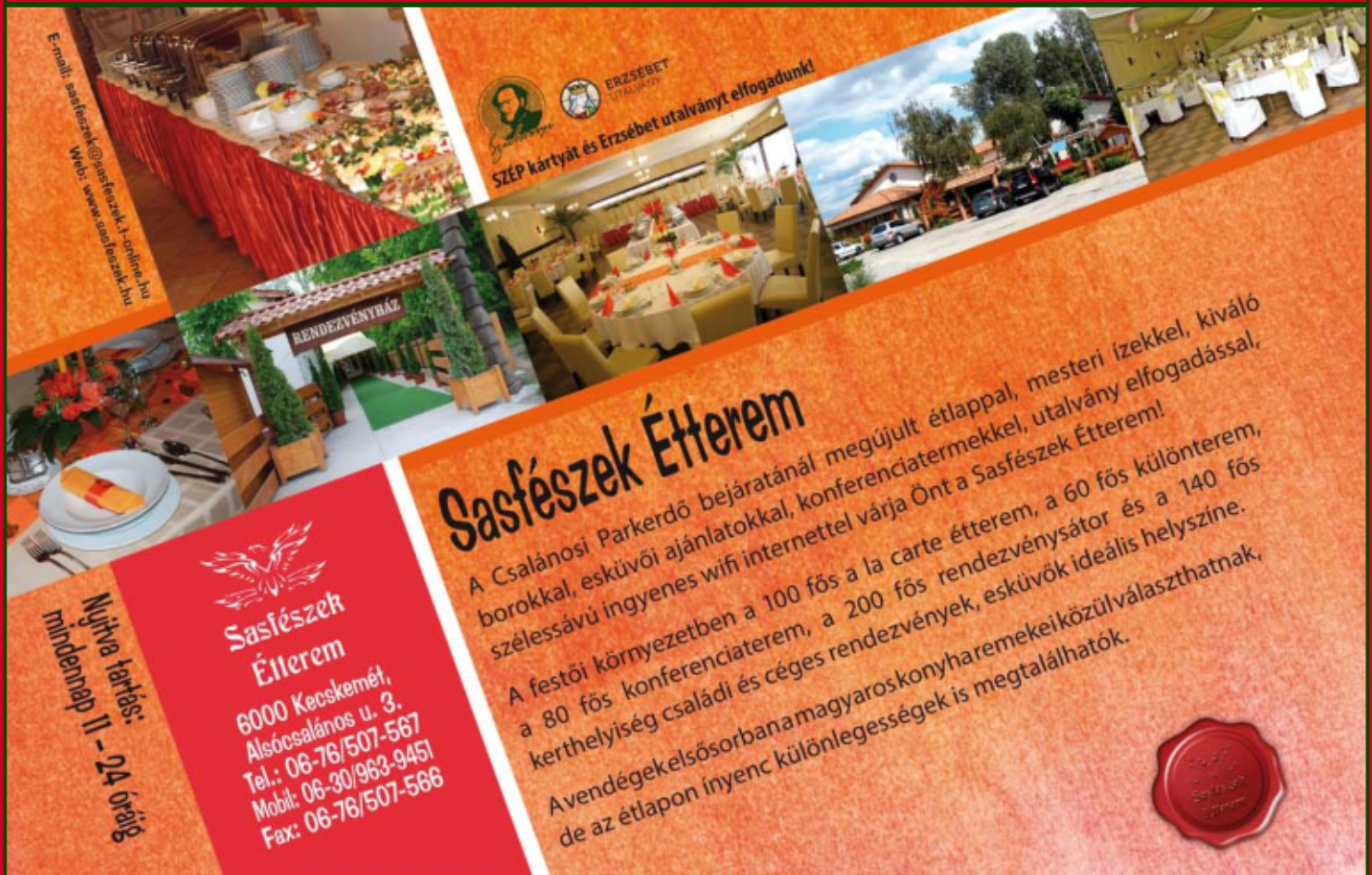

Fiaimmal egy utazásról hazatérve

Costa Rica legmagasabb hegycsúcsán

TÁMOGATÓINK

Sasfészek Étterem

A Csalánosi Parkerdő bejáratánál megújult étlappal, mesteri ízekkel, kiváló borokkal, esküvői ajánlatokkal, konferenciatermekkel, utalvány elfogadással, szélessávú ingyenes wifi internettel várja Önt a Sasfészek Étterem!

A festői környezetben a 100 fős a la carte étterem, a 60 fős különterem, a 80 fős konferenciaterem, a 200 fős rendezvénysátor és a 140 fős kerthelyiség családi és céges rendezvények, esküvők ideális helyszíne.

Avendégekelsősorban magyaros konyharemek közül választhatnak, de az étlapon inycnc különlegességek is megtalálhatók.

Sasfészek Étterem
 6000 Kecskemét,
 Alsócsalános u. 3.
 Tel.: 06-76/507-567
 Mobil: 06-30/963-9451
 Fax: 06-76/507-566

Nyitva tartás:
 minden nap 11 - 24 óráig

ERZSEBET
 SZÉP kártyát és Erzsébet utalványt elfogadunk!

ERZSEBET
 SZÉP kártyát és Erzsébet utalványt elfogadunk!

MOTORFELÚJÍTÁS FELSŐFOKON

Magyarország legrégebben, 1932 óta működő gépműhelye, ahol egyedülálló, 1x-es garanciát biztosítanak az ügyfeleknek.

A Kft. fő profilja:

- mai és oldtimer motorok felújítása
- hengerfeje vagy turbófeltöltő felújítása
- dugattyúszelep, szelepezető és motorikus alkatrészek gyártása

NGM 1932

MOTORENSPEZIALIST

NGM Motorfelújító Kft.

6000 Kecskemét, Fecske utca 5. • Tel.: 76/320-825, 30/257-5252 • Fax: 76/508-059 • Email: ugyfelszolgalat@kolben.hu

Források: *Az 1956-os Magyar Forradalom Történetének Dokumentációs és Kutatóintézete Közalapítvány adatbázisa *Borsod Online *csaszartoltasiek.hu *HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum Képzőművészeti gyűjteménye *JochaPress *Kalocsai Főegyházmegyei Levéltár *Katona József Könyvtár *Kecskeméti Életrajzi Lexikon *Kecskeméti Televízió *Keszthelyi Életrajzi Lexikon *Ki Kicsoda Magyarországon *Magyar Életrajzi Lexikon *Magyar nyitány, 2007 *MEDIO Kiadó *Miskolci Nemzeti Színház *MTI *NAPÚT, 2009/10 *Történelmi Tár